

ONZE MAN RIJDT DE MONSTERTIJDRIJ

Bradley Wiggins is 's werelds beste tijdrijder. De Brit won de twee Tourtjeddritten én Olympisch goud. Straf? Bwah. Die chronoraces besloegen respectievelijk 41, 53,5 en 44 kilometer. Nee, dan liever onze man. Hij reed 122,5 kilometer tegen zichzelf en de klok. Yep, drie Tourtjeddritten in één ruk!

TEKST: JONAS HEYERICK
FOTO'S: KRIS VAN EXEL

2 uur en een half zit ik nu al in het zadel. Quasi vastgeroest in een zo aerodynamisch mogelijke positie. Alles doet pijn. Het lijkt alsof ze een kilo zeezand in mijn luchtpijp hebben gegoten en een olifant op mijn rug gebonden. En mijn ballen voelen alsof ze net gebruikt zijn in een jongleeract van Cirque du Soleil. Toch blijf ik de pedalen geselen. Met een innerlijke wilskracht waarvan ik het bestaan niet vermoedde. Dit is sterven, verrijzen, doorgaan en weer doodgaan. Eén vraag hamert nu al minutenlang door mijn comateuze hersenen: waarom ben ik hier in godsnaam van start gegaan?

Het antwoord moet ik een paar maand eerder gaan zoeken. Op de site Wielertoerist.be schrijft ene Rudi De Meester zijn wedervaren neer over een in wielermiddens illustere marathontijdrit. Die is 122,5 kilometer lang en wordt elk jaar bij onze noorderburen georganiseerd. De verhalen die erover de ronde doen, zijn even ongeloofwaardig als heroïsch. Deelnemers zouden er van pure uitputting van hun fiets vallen en de wind blaast er zo stevig dat deelnemers in de lucht worden gekatapulteerd als waren het zweefvliegtuigjes. Maar nog meer dan al die verhalen is het de naam van de tijdrit die angst en ontzag inboezemt: de Monstertijdrit!

Mijn interesse is gewekt. Zeker nadat ik een kijkje ben gaan nemen op de site van de Monstertijdrit (MTR). "Sinds mensenheugenis (1986) organiseert de schaats-, wiel- en skeelervereniging SKITS de MTR. Het concept is even simpel als weerzinwekkend: een individuele tijdrit over 122,5 kilometer. In het najaar, dwars door de Flevopolder, waar de wind vrij spel heeft. Voor mannen/vrouwen met een lange adem, doorzettingsvermogen en de ijzeren wil om het monster te verslaan." Mijn besluit staat vast: Monster, here I come!

Het record van Raymond

Een week voor de Monstertijdrit hang ik aan de telefoon met Nick Nuyens. Als ik hem vertel over mijn nakende avontuur, kan hij het niet geloven. "122 kilometer tijdrijden? Ben je gek? Wie doet dat? Ik heb nooit langer dan 60 kilometer tegen de klok gereden en dat is al driehonderd keer sterven." Nuyens heeft gelijk. De Olympische tijdrit was slechts 44 kilometer lang, de twee lange tijdritten in de Tour respectievelijk 41 en 53,5 kilometer. Met andere woorden: profrenners krijgen geen marathontijdritten meer voorgeschoteld. Wat een verschil met vroeger! Toen was alles beter, zwaarder en – vooral – langer. Vóór langer. Mocht hij nog leven, Raymond Impanis zou het als geen ander kunnen beamen. De legendarische Flandrien heeft nog steeds een heroïsch record op zijn naam staan: bij zijn debuut in de Ronde van Frankrijk in 1947 – hij was toen 21 jaar – won hij de langste individuele tijdrit ooit in de Tour. Ze ging van Vannes naar Saint-Brieuc over maar liefst... 139 kilometer! Dat dergelijke tijdritten tegenwoordig taboe zijn, heeft twee redenen. Eerst en vooral: in grote rondes zouden ze voor te grote tijdsverschillen zorgen. Maar ook: wetenschappelijk onderzoek heeft uitgewezen dat zulke lange soloritten te veel vergen van het menselijk lichaam, zeker in grote rondes waar het geen tijd heeft om te recupereren. Gelukkig heb ik een broertje dood aan wetenschappelijk onderzoek én aan mijn lichaam soigneren.

Toch bereid ik me zorgvuldig voor op de uitdaging. De avond voordien eet ik slechts een klein pak friet met één frikandel in plaats van het gebruikelijke groot pak friet, de frikandel-speciaal én de Bicky

Cheeseburger. Zelfs het obligate potje mayonaise laat ik, weliswaar met lichte tegenzin. Opofferingen, heren, het draait om opofferingen. Mijn traditionele Omer voor het slapengaan deel ik dit keer zelfs vrijwillig met moeder de vrouw. Dat scheelt morgen een slok op de borrel.

Een complete fiets- of tijdritleek mag je me overigens niet noemen. Op mijn Ridley Dean – de fiets waarop Jurgen Van den Broeck dit jaar de Tourtjeddritten afhaspelde – nam ik al deel aan zes tijdritten in het wielertoeristencircuit, en ik heb dit jaar al achtduizend kilometer op de teller. Ik kom dus gerodeerd aan de start en dat zal nodig zijn, want de concurrentie is niet van de poes. Veel Nederlanders, een tiental landgenoten, drie Engelsen, twee Duitsers en een verloren gelopen Amerikaan. Dat de meesten een stevig stukje kunnen fietsen, bewijzen hun uitslagen van de voorbije jaren en de sportieve achtergrond van enkele deelnemers. Een background-google van de concurrentie leert me dat er triatleten, elites zonder contract en andere topsporters aan de start staan. Drie Nederlanders rijden deze Monstertijdrit als ultieme voorbereiding op de Iron Man in Hawai. De winnaar eindigt steevast met een gemiddelde boven de 43 km/u, terwijl een tiental de 122,5 kilometer met meer dan 40 km/u afhaspelt. Ik zal mijn tenen mogen uitkuisen om hier niet af te gaan als een gieter.

De mop van Jantje en Lance

De Monstertijdrit wordt elk jaar georganiseerd ergens eind september (ik reed 'm vorig jaar, om u, beste lezer, alvast warm te maken). Het strijdtoneel: de wijdse, windige vlakten in de Flevopolder nabij Almere, een typisch Hollands stadje waar geen hol te beleven valt, op

de jaarlijkse koopjesdagen in de lokale Albert Heijn na. De omgeving in de buurt van start en finish is naargeestig. Daar waar ik me verwachtte aan een professionele sportaccommodatie – ruime kleedkamer, propere toiletten en een gezellige kantine waar de Blonde Leffes en heerlijke Orvals klaarstaan – wacht de grote leegte. Geen huis of gebouw te bespeuren, laat staan een sporthal. Alleen maar velden, grachten, asfalt en nog meer velden. Omkleden en pissen moet dus achter de wagen, uit het zicht en hopelijk ook een beetje uit de wind. Het kan niet de bedoeling zijn een pietvalling op te doen net voor de start, of mezelf onder te zeiken bij een plotse windstoot.

Ik besluit me niet op te warmen. Voor korte of middellange tijdritten is het noodzakelijk dat de benen warmgedraaid zijn voor het echte werk begint, maar in een tijdrit van 122,5 kilometer lijkt me dat niet nodig. Tijd genoeg tijdens. Bijkomend voordeel als ik de opwarming skip: nu kan mij niet overkomen wat Matthew White overkwam net voor de Tourstart in 2004. De Australiër van Cofidis slipte tijdens de verkenning van het proloogparcours in Luik domweg over een paar tv-kabels. White viel, brak zijn sleutelbeen en moest dag met het handje zeggen tegen de Tour nog voor hij één meter ver was. Dat overkomt mij dus niet. Ook omdat een verkenning volgens de organisatie overbodig is. "Je rijdt drie rondjes van 40,8 kilometer. Elk rondje telt vier bochten, voor de rest is het rechtdoor. Je kan niet missen."

Dat hoop ik ook. Al weet ik sinds de Tour van 2003 dat een tijdrit zonder parcoursverkenning dramatisch kan aflopen. Voor de laatste tijdrit dat jaar stond Jan Ullrich op amper één minuut van Lance Armstrong in het algemene klassement. Het gros van de wielerkenners geloofde dat Ullrich de Texaan alsnog uit het geel kon rijden, omdat de Rosse uit Rostock Armstrong in de eerste tijdrit al anderhalve minuut aan zijn broek had gelapt. Helaas, de ochtend van die alles beslissende rit regende het pijpenstelen. Terwijl Lance plichtsgetrouw en minutieus het parcours per fiets verkende, bleef Jantje in bed liggen, warm ingeduffeld en met de beentjes omhoog. "Rij jij het parcours met de

wagen en film alles, dan bekijk ik het straks wel op de computer", had hij Rudy Pevenage, zijn ploegleider, mentor en schoothondje, opgedragen. Ullrichs gemakzucht zou hem zuur opbreken. Jantje snelde veel te hard op een rotonde af en het natte wegdek deed de rest. Zijn voorwiel slipte onderuit en zijn zegekansen stierven op een Franse borduurrand. Zo ver zal het vandaag niet komen. Langs deze Hollandse wegen vallen geen borduren te bespeuren.

Proloogstommekloten

Ik begeef me ruim op tijd naar de start, want ik wil geen nieuwe Pedro Delgado worden. De Spanjaard was in 1989 de uittrekkende Tourwinnaar en dus de laatste die in Luxemburg van het startpodium mocht rijden. Maar toen de camera's inzoomden om Delgado van start te zien gaan, was van de Spanjaard geen spoor. De kopman van Reynolds was de tijd uit het oog verloren tijdens de opwarming. Delgado ging uiteindelijk 2 minuten en 40 seconden te laat van start. Een dramatisch begin, dat nog dramatischer werd toen Perico de dag erop opnieuw vier minuten en een klets verloor tijdens de ploegentijdrit. De Tour was nog niet begonnen, of Delgado had al meer dan zeven minuten achterstand op de andere klassementsmannen. Delgado heeft na die Tour zijn koersklakske opgevreten. Perico eindigde derde in Parijs, op slechts drieëenhalve minuut van winnaar Greg LeMond. Reken zelf maar uit met hoeveel voorsprong de Spanjaard die Tour had gewonnen zonder tijdriftblunders.

Maar Delgado is niet eens de grootste proloogstommekloot. Die eer valt onze eigenste Fons De Wolf te beurt. De Wolf kwam in 1985 maar liefst vijf minuten te laat aan de start in Plumelec. Fons pompte vervolgens nog 6,8 kilometer het bloed tot in zijn longen, maar kon niet verhinderen dat hij meer dan zes minuten verloor op winnaar Bernard Hinault en dus de tijdslijm overschreed. De Wolf mocht meteen naar huis en de 6,8 kilometer van Fonske werden een van de kortste Tourpassages ooit. Geen startpodium voor deze Monstertijdrit. Gewoon een geverfde streep op de weg en een man die me aan mijn zadel vasthoudt voor het vertrek. Zo kan ik tenminste niet van het startpodium vallen of schuiven, zoals de Eritreeër Semere Mengis bij de start van zijn WK-tijdrit in 2011. "Nog tien seconden", hoor ik iemand zeggen. "Vijf. Vier." Een plotse golf van paniek slaat door me heen. Wat als straks bij de eerste trap mijn ketting breekt? Als het Luis Leon Sanchez kan overkomen op de Olympische Spelen, kan het ook de eerste de beste Vlaamse lul in de Flevopolder overkomen. "Drie. Twee. Eén. Go!" Oef, mijn ketting houdt het. Hier ga ik. Nu is het aan mij en aan mijn benen. Het komt erop aan zo snel mogelijk een tempo te vinden dat ik vervolgens een hele poos kan volhouden; dat hebben een paar Monstertijdritveteranen me ingefluisterd. Maar voor een debutant zoals ik rijst er meteen een probleem. Wat is 'een goed tempo'? Dat moet ik zelf uitzoeken. Ik schakel meteen naar een groot verzet en voel hoe ik vooruitschiet en door de polderlucht klief. Een blik op mijn kilometerteller zegt genoeg: 44 per uur. En daar hoeft ik amper voor te trappen. Wind in de rug, jihaa! Mijn benen zeggen: 'Je kan véél harder. Gaan!' Mijn hoofd zegt: 'Doe niet zot, er wachten nog 120 kilometer.' Ik luister naar mijn hoofd.

Clandestien koersen

Ondertussen geeft mijn kilometerteller nog positiever nieuws door: 46 per uur, en nog steeds gaat het als vanzelf. Straks ga ik nog moeten afremmen! Een beetje verderop maakt de weg een flauwe bocht. Ik moet zowaar eventjes bijsturen. Eindelijk! Dat houdt me wakker. Want ik ben nog maar acht kilometer ver en ik vind het uitgestrekte landschap in de Flevopolder – die akelig rechte baan, die windmolens,

Wielervedstrijden waren lang verboden in Groot-Brittannië en werden constant verstoord door politieagenten te paard. Men besloot het anders aan te pakken: elke renner vertrok apart, geheel in het zwart en zonder rugnummer, met telkens een minuut tussen. Door het clandestiene karakter werd de tijdrit de populairste wielerdiscipline in Engeland.

die immense velden! – nu al oervervelend. Zeker omdat ik niemand heb om ondertussen een praatje mee te slaan. Ik voel me een kluizenaar op twee wielen en vraag me af welke fooraap tijdrijden als wielerdiscipline heeft uitgevonden. Stomme vraag, want ik heb het vooraf opgezocht. Het antwoord: de Britten.

In 1890 werd er over het Kanaal een verbod uitgesproken om op de openbare weg te koersen. Een wet die er zat aan te komen, want de Britse overheid was altijd al anti-wielrennen geweest. De Britse historicus Bernard Thompson schreef daarover: "Wielervedstrijden werden in de jaren 1880 constant verstoord door politieagenten te paard. Ze chargeerden tegen de rijrichting in en gooiden stokken in de wielen van de renners." Om aan de aandacht van de politie te ontsnappen, besloot men de wedstrijden dan maar anders aan te pakken: elke renner vertrok apart, geheel in het zwart gekleed en zonder rugnummer, met telkens een minuut tussen. Diegene die de afstand het snelst aflegde, was de winnaar.

Omdat al snel duidelijk werd dat ook tijdritten volgens de wet clandestien waren, werden potentiële deelnemers in het geheim en in codetaal verwittigd waar de volgende wedstrijd zou plaatsvinden. Deze situatie hield aan tot de jaren '60. Wellicht heeft het clandestiene karakter ervoor gezorgd dat tijdrijden nog steeds de populairste wielerdiscipline is in Engeland.

Ik ben intussen halfweg de eerste ronde en de wind blaast nu ongenadig hard op mijn snoet. Mijn snelheid is duidelijk gezakt, terwijl mijn hartslag de omgekeerde beweging heeft gemaakt. Toch blijven mijn benen aan een redelijke frequentie doormalen en blijft de pijn uit. Waar zit dat monster?

Zo zat als Zaaf

Na veertig kilometer en achthonderd meter zit mijn eerste ronde erop. Tijd om een balans op te maken. Ik klok af na 1 uur, 1 minuut en 4

Geen startpodium voor de Monstertijdrit. Al goed, zo kan onze man er ook niet afdonderen zoals de Eritreeër Semere Mengis op het WK.

"Je rijdt drie rondjes van 40,8 km met telkens 4 bochten, de rest is rechtdoor. Je kan niet missen!"

achter op mijn zadel in de hoop een houding te vinden die een beetje comfortabel aanvoelt. IJdele hoop. Het grote afzien is begonnen. En misschien wordt het nog erger, want doemen daar nu regenwolken op aan de einder? Kan niet! Ik heb vanmorgen de weerkaarten onder de loep genomen en www.buienradar.nl gecheckt en gedubbelcheckt. Alles zag er goed uit. Weliswaar erg winderig, maar droog. Wat trouwens ook bevestigd werd door die pijp van een Frank Deboosere. Als het straks regent, weet ik hem te vinden!

Maar mijn boosheid op Deboosere blijkt voorbarig. Het zonnetje blijft van de partij, al komt de wind steeds harder opzetten. Weerberichten checken op de dag van een tijdrit is trouwens vaste prik in wielermiddens. Het voorspellen van de juiste weersomstandigheden kan beslissen over winst of verlies, door renners op het juiste klimatologische moment te laten vertrekken, bijvoorbeeld.

Denk maar aan de proloog in de Tour van 1995. Dat jaar werd het traditionele openingsnummer tegen de klok verrassend gewonnen door de Fransman Jacky Durand, allesbehalve een specialist. De reden: Durand vertrok als een van de eerste renners bij droog weer. Kort nadien gingen de hemelsluizen open, waardoor de favorieten hun proloog in de gietende regen en op natte wegen moesten afleggen.

Rasmussen tuimelde na zijn slapstick-tijdrit van 3 naar 7 in de stand. Hij besloot om in z'n eentje naar het hotel terug te fietsen. Twee uur later kwamen medewerkers van de NOS hem tegen, moederziel alleen op de pechstrook van de autosnelweg en compleet weg van de wereld.

seconden, goed voor een gemiddelde van 40,13 km/u. Voorwaar niet slecht, vooral omdat ik me nog zo fris voel als een konijn op de plein. En dus drijf ik het tempo nog iets op. Op het stuk waar de wind het hardst in de rug blaast, rijd ik meer dan vijftig. Ik vlieg en dat zorgt voor een lichte euforie. Vasthouden, dat gevoel!

Na vijfenvijftig kilometer staan er vrijwilligers drinkbussen aan te geven. Net op tijd, want mijn eerste bidon is helemaal leeg. Terwijl ik een drinkbus aanneem, moet ik denken aan Abdel-Kader Zaaf, de Algerijn die wereldfaam verwierf in de Tour van 1950. In de zware etappe van Perpignan naar Nîmes was Zaaf op 200 kilometer van de aankomst ontsnapt met zijn landgenoot Molines. Het was die dag zinderend heet en Zaafs bidon was al snel leeg. Dus had Zaaf maar een fles aangenomen van een supporter, die hij in één keer leegdrank. Dom, want het was een fles wijn.

De gevolgen laten zich raden. Zaaf fietste nog een paar kilometer strontzat verder om tenslotte in slaap te vallen op zijn velo. De Algerijn ging van de weg af en sliep in de berm zijn roes uit. Toen de koerscommissarissen hem een uur later wekten, stapte Zaaf weer op en reed verder. Helaas in de tegenovergestelde richting. De koersdirectie kon niet anders dan hem uit koers nemen. Maar zijn zattemansstoot legde Zaaf geen windeieren, hij werd er wereldberoemd én rijk van. Elke criteriumorganisator betaalde de jaren erop grof geld om Zatte Zaaf aan de start te krijgen. Toch maar eens aan mijn drinkbus ruiken vooraleer ik een eerste slok neem.

Dit is mijn tweede passage bij tegenwind. En eerlijk: voor het eerst vandaag zit de klad er wat in. Mijn tempo zakt naar 36 per uur en mijn kont begint op te spelen. Ik schuif ongemakkelijk naar voor en naar

Geen één raakte nog aan de tijd van Durand.

Ook onze eigen Rik Verbrugghe had zijn meest memorabele zege – de Giroproloog in 2001 – aan het weer én een attente ploegleider te danken. Het 7,6 kilometer lange parcours was uitgetekend langs de Adriatische kustlijn tussen Montesilvano en Pescara en ging over licht dalende wegen. Voor de overwinning keek men naar favorieten als Abraham Olano, Paolo Savoldelli, Dario Frigo en Jan Ullrich. Maar dat was buiten Lotto-ploegleider Claude Criquelion gerekend. Die was enkele dagen eerder in Pescara aangekomen, waardoor hij had gemerkt dat de wind telkens rond 18 uur een tijdje ging liggen. Omdat de proloog pas laat in de namiddag van start ging, liet Criquelion zijn beste tijdrijder, Verbrugghe dus, vroeg vertrekken, zodat hij optimaal kon profiteren van de meewind. De tactiek loonde, Verbrugghe verraste iedereen en won. Met een gemiddelde snelheid van 58,9 km/u verpulverde onze landgenoot meteen het record van Chris Boardman (55,15 km/u) van de snelste proloog ooit. Dat record staat nog steeds.

De slapende zak

Ronde twee zit erop en de tachtig afgelegde kilometers beginnen hun tol te eisen. Mijn benen voelen zwaar aan, mijn rug alsof ik net een olifant de trap heb opgedragen en mijn sjarel... Die voel ik helemaal niet meer. Oh nee, daar heb je hem: de slapende zak! Een fenomeen dat menig wielertoerist kent. Wie te lang in eenzelfde houding op een smal koerszadel zit, wordt geconfronteerd met een gevoelloos apparaat tussen de benen. Een beetje gaan verzitten of een tijd en danseuse fietsen, kan mijn *one-eyed snake* hopelijk doen ontwaken. En anders moet mijn madam vanavond maar voor wakker spelen.

Mijn tweede ronde was trouwens goed voor 1 uur, 1 minuut en 46 seconden. Slechts 42 seconden trager dan de eerste en net geen 40 per uur gemiddeld. Het verval is dus beperkt. Dat zal in de derde en laatste ronde wel anders zijn. Zelfs met meewind moet ik nu serieus moeite doen om 42 per uur te halen en eigenlijk kan ik aan niks anders meer denken dan aan de pijn in mijn kont, rug en voeten. Ik móét aan iets anders denken. Aan de boodschap op mijn speciaal voor deze Monstertijdrit gemaakte outfit van Bioracer, bijvoorbeeld. Vier woorden sieren mijn borstkas: *Harder. Better. Faster. Stronger.* Dank u, Daft Punk.

Het principe heb ik afgekeken van sporters die een boodschap op hun armen laten tatoeëren. Op moeilijke momenten valt hun oog op die tattoo's en dat geeft hen een mentale boost. Maar bij mij is van een boost geen sprake meer. Van pure vermoeidheid begin ik van links naar rechts over de weg te zwabberen. Ik ga zelfs bijna de kant in. Straks doe ik een *Rasmussentje*. Michael Rasmussen is immers verantwoordelijk voor een van de meest belabberde tijdritten ooit.

Het was op de voorlaatste dag van de Tour in 2005 en de Deen van Rabobank moest zijn derde plaats in het klassement verdedigen. Geen sinecure voor een berggeit. Dat bleek ook onderweg, want wat volgde, was pure slapstick. Rasmussen schoof eerst weg op een rotonde, met een gescheurde broek en een gedeukt imago tot gevolg, daarna moest hij van fiets wisselen, om vervolgens als de eerste de beste kluns in een gracht over de kop te gaan en nogmaals een andere fiets te moeten nemen. *Chicken* tuimelde van drie naar zeven in de stand en was zo ontgoocheld dat hij na de aankomst besloot om in z'n eentje met de fiets naar het hotel te rijden.

Twee uur later kwamen een paar stomverbaasde medewerkers van de NOS Rasmussen tegen. Hij reed moederziel alleen op de pechstrook van de autosnelweg. Met zijn tijdritfiets! De Deen was volgens de ooggetuigen compleet weg van de wereld. Het duurde nog twee uur voor Rasmussen het Rabo-hotel terugvond. Toen al werd gefluisterd dat Rasmussen van alles pakte wat niet mocht en dat hij echt wel goed gek was.

De laatste loodjes

Nog 18 kilometer. De wind blaast nu ongenadig hard en bij mij is het op. Ik ga geen 35 per uur meer. Geen kracht, weg adrenaline. Ik herinner me een tip van Theo Heuzen, met 19 deelnames aan de MTR een heuse ervaringsdeskundige. "Als het niet meer gaat, moet je je kwaadmaken. Laat de innerlijke adrenaline opborrelen." Maar hoe maak je je in godsnaam kwaad terwijl je aan het sterven bent op een fiets in een oersaai landschap waar het ruisende riet en het zachte zoemen van de windmolens zowat het spannendste is dat je tegenkomt?

In plaats me kwaad te maken op windmolens, moet ik alleen maar lachen, al is het niet helemaal van harte. Ik lach om mezelf. Ik lach met mezelf. Wat zit ik hier te doen? Wat wil ik bewijzen? Dat mijn klokkenspel nog muziek kan maken na deze zadelfoltering? Dat mijn rug maar drie weken zal aanvoelen alsof hij op vier plaatsen gebroken is? Dat ik drie uur lang hard kan fietsen? Dat laatste wellicht, al weet ik het niet zeker. Mijn gedachten tolleren maar komen altijd op hetzelfde neer: stop ermee. Gooi die fiets langs de kant en ga vissen. Of biljarten. Maar net op tijd denk ik aan de woorden van Lance Armstrong – "*Pain is temporary, quitting is forever*" – en dus zwalp ik maar verder.

Nog twee kilometer. Het einde is in zicht. Nu weet ik het zeker: ik ga het halen. In een veel betere tijd dan verwacht, overigens. Ik recht mijn rug nog één keer, schakel nog een laatste keer naar mijn grootste versnelling en trek op tot 44 per uur. Alles kraakt en piept, behalve mijn fiets. Dan zie ik de meet. Een laatste sprintje. Een laatste keer die longen in brand. En dan... De verlossing!

Twee meter voorbij de streep rij ik het gras in. Ik stap/val van mijn fiets en vlei me neer. Laat me hier maar in het zachte gras liggen. Tot morgenvroeg. Een halfuur later sta ik echter alweer recht. Tijd voor de uitslag. Steven Sloof, een Nederlandse hardrijder die zich in 2010 tot wereldkampioen tijdrijden bij de plus-45-jarigen kroonde, is de winnaar. Met zijn 2 uur, 47 minuten en 25 seconden zet hij zelfs een nieuw parcoursrecord op de tabellen. Hij reed de 122,5 kilometer aan 43,92 per uur. Fenomenaal!

Tot mijn grote verbazing eindigt ik op de veertiende plaats. Lang niet slecht op een totaal van negentig deelnemers – 13 redenen de wedstrijd niet uit. En ook over mijn tijd en gemiddelde moet ik me niet schamen. 3 uur, 7 minuten en 18 seconden, goed voor 39,26 per uur. Net voor ik huiswaarts wil keren, stapte een van de organisatoren op me af. "Tot volgend jaar?" Ik heb maar één passend antwoord. "Zot!" **Ché**

Met dank aan Ridley, Bioracer, Rudy Project en Edco.

De Monstertijdrit gaat dit jaar door op zondag 30 september. Meer info: www.tijdrijden.nl/monstertijdrit